

blandt Andet af den administrerende Direktion for Kjøbenhavns Fattigvæsen at udvide den paa den i bemeldte Forordnings § 13 nærmere angivne Maade, saaledes at alene en Person's Ophold i en Kommune under visse Betingelser paadrog samme Forpligtelsen til at afholde Omkostningerne ved hans Kur og Pleje for et vist Tidsrum.

Det har imidlertid vist sig, at man ikke derved er naaet ud over de Vanffeligheder, hvorpaa man var kommet ind — som ovenfor bemærket mindre paa Grund af nogen indre Nødvendighed end som Følge af en bogstavelig Fortolkning af et enkelt Udryk i Plakaten af 14. Decbr. 1810 § 18. Der er neppe nogen Bestemmelse i den gjældende Fattiglovgivning, der har voldet større Besværligheder og givet Anledning til flere vanffelige mellemkommunale Spørgsmaal og Forsøg paa Omgaaelser end de oftnævnte Regler i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 sammenholdt med Pl. af 29. Decbr. 1829, og der er ingen Tvivl om, at en Opgivelse af disse Regler i høj Grad vilde bidrage til at simplificere Fattiglovgivningen og lette dens Anvendelse. At der ikke i deres historiske Forudtæninger indeholdes nogen Grund til deres Bibeholdelse, turde fremgaa af de ovenstaaende Bemærkninger. Det, der skulde tale herfor, skulde være den Betragtning, at der ikke burde tillægges en kortvarig Sygehjælp, som en Person modtager udenfor sin Forsørgelsekommune, den Betydning, at den afbryder hans Erhvervelse af Forsørgelsesret, idet hans Udgang til saadan Erhvervelse herved vilde blive for besværliggjort. Men en saadan Betragtning vilde i Virkeligheden føre langt videre og konsequent lede til aldeles uantagelige Resultater. Man vilde nemlig med ligesaa stor Høje kunne hævde, at det samme maatte gjælde om enhver kortvarig Understøttelse til Afhjælpning af anden almindelig forekommende uforstyldt Trang, s. Gr. Trang hidrørende fra Arbejdsløshed. Som Forholdene have udviklet sig, turde det blandt den Del af Befolkningen, som lever fra Haanden og i Munden, være en lige saa almindelig Trangsarsag, at Bedkommende ikke seer sig i Stand til at forskaffe sig Arbejde, som at han eller hans Familie bliver syg, og der synes derfor ikke at være nogen særlig Grund til at gjøre Forskjel herpaa og paa Sygdom, og da navnlig ikke, naar henfæses til den Udgang, der særlig i Kjøbstæderne haves til at erholde Sygehjælp uden Fattigvæsenets Mellemkomst, og til den Udvikling, Sygekassainstitutionen har faaet. Dette turde blive end mere indlysende, naar den sidstnævnte Institution

med bethdelige Dvre fra det Offentliges Side faar et saa stort Opdrag som tilfattet ved det i indværende Rigsdagssamling fremsatte Forslag til Lov om anerkjendte Sygekasser, ved hvilken der vil blive givet Befolkningen en let tilgængelig Udgang til paa fuldlig Maade at sikre sig mod paa Grund af Sygdom at falde Fattigvæsenet til Byrde, og naar den yderligere Begyndelse, der ved § 65 i nærværende Lovforslag tilstaaes dem, der have benyttet sig heraf, tages i Betragtning. Ved i særlig Grad at behandle Sygehjælp anderledes end anden Fattighjælp modvirker man ogsaa Sygekassernes Fremgang og virker hæmmende paa den frivillige Velgjørenhed. Desuden vil der for en Del raades Bod paa Savnet af Reglerne i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 jfr. Pl. af 29. Decbr. 1829 ved Bestemmelsen i § 43 Lit. b. om, at Opholdscommunens Udvalg til Søger og Fordeemødre ikke kan forlanges refunderet af Forsørgelsekommunen og saaledes ikke heller afbryder Erhvervelse af Forsørgelsesret — en Bestemmelse, der forsaavidt gaar videre end de førstnævnte Regler, som den ikke er knyttet til visse Betingelser i Henseende til forudgaaende Ophold eller Tjeneste og ikke heller er begrændset i Tid. Endelig er i § 51 for Sygehjælpsens Bedkommende Kommunernes Berettigelse til at forlange den Trængende hjemsendt særlig begrændset, og denne er saaledes paa fremtrædende Maade beskyttet imod en af de for ham mest sølelige Ulemper af Fattighjælp.

Til Kapitel I.

De i §§ 2—8 foreslaaede Bestemmelser angaaende den andre Personer paahvilende Forpligtelse til at forsørge Trængende ere i alt væsentligt stemmende med, hvad der maa anses for gjældende Ret. Hvad særlig § 2 angaar, bemærkes, at man ikke har fundet Anledning til at føge den bestaaende Lovgivning forandret derhen, at Forsørgelsespligten for Ægtefæller skal være gjenfærdig. Hvorvel det i og for sig maa siges at være naturligt, at Hustru'en kommer Manden til Hjælp, naar han er i Trang, og hun er i Besiddelse af særlige Midler eller Indtægter, har man dog ment, at det, endog i Tilfælde af, at Ægtefættet ikke er ophævet ved Separationsbevilling, vilde stride mod Forholdets Natur at paalægge hende en ubetinget Forpligtelse til at forsørge Manden. Man har derfor indskrænket sig til i § 11, 1ste Stykke 1ste Punktum at optage en Bestemmelse om, at der under særlige Omstændig-